

Imanol Alvarez

IRAKASLEA

Historia tematia da

Berriki ikusitako *A mejor vida* antzezlan eta *Invictus* filma darabiltzat buruan. Batean Morgan Freeman-ek Mandelaren papera egiten du, apartheidaren amaiteko Hegoafrikan; bestean Concha Velascok gaztetxo musulman bat hezi eta hazi duen atso judutar batena. Biek ala biek hitz egiten digute elkarrekin bizitzera kondenatuta dauden kultura edota herri diferenteei buruz. Lehenengoan maila domestikoan, bigarrenan ikuspegi politikoagoz, bietan aldarrikatzen da elkarrenganako errespetua. Hegoafrika, Palestina, Irlanda... Badakit, jakin, kasu diferentek direla, baina funtsean gauza asko dute komunean eta konbentzitutak nago guztietatik ikasi daitekeela guztietarako.

Asteotako gaia ezker abertzalearen *Zutik Euskal Herria* dokumentua izan da. Esperotzekoa zen bezala, batzuek oso aurrerapauso garrantzitsutzat jo dute eta beste batzuek betiko kontutzat hartu. Nabardurak nabardura, neuk ere pentsatzen dut funts-funtsean ezer berririk ez dagoela. Bestelako zentzuan, ordea. Bide politikoetatik baino ez, botizkeriazko inolako injerentzirik gabe... Hori berori askotan entzun diogu ezker abertzaleari. Egia da. Egia den bezala hamarkadatan horixe egiten saiatu dela: politika, hain

IÑIGO AZKONA

zuzen. Egiten utzi ez diotena, gehienetan, ETA aitzakia. Ezin ukatu, halere, ñabaduren inportantzia: milaka lagunek eginiko hausnarketaren emaitza da deklarazioa, Mitchell Printzipioak aipatzen ditu...

Pelikulako Mandelak barkamenaren apologia egiten du. Gehiegitxo iruditzen zait niri horrenbeste sufritu duen jendeari barkatzeko eskatzea. Barrabaskeriak eta sufrimentua bi aldeotan egin direla onartzea, aldiz, gutxiengutxiengoko abiapuntu posiblea iruditzen zait, etorkizuna elkarrekin eraikitzeke konpromisoa lortu nahi bada, beti ere elkarrenganako errespetuan oinarriturik. Aipaturiko Mitchell printzipio horien arabera, besteak beste, alde guztiek lan egin beharko lukete hilketak, zigorrak eta abarrak berriro gerta ez daitezen. Badirudi ezker abertzalea horretan diharduela; besteak, aldiz, ez dakit. Izan ere, azken hilabeteotan PSOE eta PPko ordezkariak erabili dituzten oldarkeria eta hizkera belizista ez datoz bat filosofia horrekin.

Mandelak eta Arafat-ek erresistentzia armatuan parte hartu zuten. Nik dakidala, ez zuten inoiz biolentzia kondenatu. Terrorista deitu zieten. Urte batzuk geroago Bakearen Nobel Saria eman eta, azkenean, beraien herriek presidente aukeratu zituzten. Historia tematia da. ■

« Mandelak eta Arafat-ek erresistentzia

armatuan parte hartu zuten. Nik

dakidala, ez zuten inoiz biolentzia

kondenatu. Terrorista deitu zieten.

» Urte batzuk geroago Bakearen Nobel

Saria eman eta, azkenean, beraien

herriek presidente aukeratu zituzten

TXANDAN

Joxerra Garzia

Garai ilunpetsuetan bizi naiz, gero! Hitz xaloa txepel da gaur. Bekoki leuna, aldiz, sentiberatasunik ezaren seinale. Barregileak ezagun du ez duela albiste izugarria oraindik jaso.

Zer da, ordea, gure garai hau, non zuhaitzei buruzko solasa delitu den ia, hamaika doilorkeria isil-estaltzen baitu?

Egia da, bai: oraindik moldatzen naiz bizibidea ateratzeko. Baina sinetsidazue: txiripa hutsa da hori. Egiten dudana ezerk ez dit ase arte jateko eskubiderik ematen.

Eta, halere, jan eta edan egiten dut.

Aldarte

Jakintsu izan nahi nuke. Antzinako liburuetan azaltzen da zer den jakintsu izatea: munduko liskarretatik aldendu eta bizi aldi labur hau beldurrik gabe igarotzea. Horrez gain, indarkeriarik gabe moldatzen jakitea, kaltearen truke mesede egitea.

Hori omen da jakintsu izatea. Niri ezinezkoa zait hori guztia. Garai ilunpetsuan bizi naiz, zinez.

Bertold Brechtenak dira orain arteko hitzak, *Jaioko diren berriei* haren poematik nik nola edo hala itzul-moldatuak.

Lapurreta lotsagarria iritziko dio akaso norbaitek zutabetxo bat hala osatzeari, baina nekez aurkituko nuen nire aldarte azaltzeko hitz neureagorik. ■